

Full diocesà

9 d'agost del 2015

Maria Assumpta

«L'apòstol Pau, escrivint als corintis, insisteix que ser cristians significa creure que Crist ha ressuscitat veritablement d'entre els morts. Tota la nostra fe es basa en aquesta veritat fonamental, que no és una idea sinó un esdeveniment. També el misteri de l'Assumpció de Maria en cos i ànima s'inscriu completament en la resurrecció de Crist. La humanitat de la Mare ha estat "atreta" pel Fill en el seu pas a través de la mort. Jesús va entrar definitivament en la vida eterna amb tota la seva humanitat, la que havia pres de Maria; així ella, la Mare, que l'ha seguit fidelment durant tota la seva vida, l'ha seguit amb el cor, ha entrat amb ell en la vida eterna, que anomenem també Cel, Paradís, Casa del Pare.

»Maria ha conegut també el martiri de la creu: el martiri del seu cor, el martiri de l'ànima. Ha sofert molt en el seu cor, mentre Jesús sofria en la creu. Ha viscut la passió del Fill fins al fons de l'ànima. Ha estat completament unida a ell en la mort, i per això ha rebut el do de la resurrecció. Crist és la primícia dels ressuscitats, i Maria és la primícia dels redimits, la primera de "aquells que són de Crist".

És la nostra Mare, però també podem dir que és la nostra representant, és la nostra germana, la nostra primera germana, és la primera dels redimits que ha arribat al cel» (d'una homilia del Sant Pare).

«El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món»

Diumenge XIX durant l'any / Cicle B

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquell temps, Elies caminà durant un dia pel desert, s'assegua a l'ombra d'una ginestera i demanà la mort, preguntant així: «Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida; no he de ser més afortunat que els meus pares.» Després s'ajagué sota aquella ginestera i s'adormí. Mentre dormia, un àngel el tocà i li digué: «Aixeca't i menja.» Llavors veié al seu capçal un pa cuit sobre pedres i un cànir d'aigua. Menjà i begué, i s'adormí altra vegada. L'àngel del Senyor el tornà a tocar i li digué: «Aixeca't i menja, que tens molt de camí a fer.» Ell s'aixecà, menjà i begué, i amb la força d'aquell aliment caminà quaranta dies i quaranta nits, fins que arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu.

(19,4-8)

Salm responsorial

Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

(Salm 33)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, no entristiu l'Esperit Sant amb què Déu us ha marcat per reconèixer-vos el dia de la redempció final. Lluny de vosaltres tot malhumor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolenteria. Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist. Sou fills estimats de Déu: imiteu el vostre Pare; viviu estimant, com el Crist ens estimà; ell s'entregà per nosaltres, oferint-se a Déu com una víctima d'olor agradable.

(4,30-5,2)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, els jueus murmuraven de Jesús perquè havia dit que era el pa baixat del cel, i es preguntaven: «Aquest, no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, i ara diu que ha baixat del cel?» Jesús els digué: «No murmureu entre vosaltres. Ningú no pot venir a mi si no l'atreu el Pare que m'ha enviat. I els qui vénen a mi, jo els ressuscitaré el darrer dia. Diu el llibre dels Profetes que tots seran instruïts per Déu. Tots els qui han sentit l'ensenyament del Pare i l'han après vénen a mi. No vull dir que algú hagi vist mai el Pare: només l'ha vist el

qui ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. Us ho dic amb tota veritat: els qui creuen tenen vida eterna. Jo sóc el pa que dona la vida. Els vostres pares, tot i haver menjat el manà en el desert, moriren, però el pa de què jo parlo és aquell que baixa del cel perquè no mori ningú dels qui en mengen. Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn: perquè doni vida al món.»

(6,41-51)

«Lluny de vosaltres tot malhumor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolenteria. Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist. Sou fills estimats de Déu: imiteu el vostre Pare»

«Jo sóc el pa viu baixat del cel»

Joan Mir i Tubau, prev.

Diumenge passat llegíem la introducció al discurs sobre el Pa de Vida. Avui llegim un fragment d'aquest discurs, que podem dividir en tres parts. En la primera, els jueus que escolten Jesús s'escandalitzen. La raó de l'escàndol és sempre la mateixa: la manca de fe. No els entra al cap que aquest Jesús, que coneixien tan bé d'on provenia, digui que ell és el «pa baixat del cel». La humanitat de Jesús no els deixa veure la seva divinitat; que Jesús sigui fill de Josep els impedeix de reconèixer que és Fill de Déu.

En la segona part, Jesús mateix assenyala el camí per a superar aquesta incredulitat: cal entrar en l'escola del Pare, deixar-se atreure i instruir per ell. Es tracta de creure, i aquesta fe, que és do de Déu, condueix a la vida eterna.

En la darrera part de l'evangelí d'avui, Jesús contraposa el manà que els israelites van menjar al desert, però que no els estalvià la mort, amb el pa baixat del cel, que salva tots els qui en mengen. Per tant, el vertader pa que el Pare ens dóna és Jesús mateix. Ell és «el pa viu baixat del cel» —un do—, que fa viure per sempre —referència a la vida eterna— i que dóna la vida al món —referència a l'efecte salvador de la passió i mort de Jesús.

El profeta Elies (lectura primera) se sent abatut i demana la mort, però Déu, a través d'un àngel, li envia un aliment que li dóna forces per a continuar la seva missió de profeta. Per a complir les exigències de la vida cristiana (lectura segona), també necessitem més que mai aliment: rebre Jesús pa de vida, acostar-nos amb fe a rebre l'Eucaristia.

La imatge

La recollecta de manà (1637).
Nicolas Poussin. Museu del Louvre (París).

Heus ací un compendi de l'acció salvadora de Déu: el Pare dóna el seu Fill com a camí perquè, seguint-lo, arribem a ell i assolim, així, la vida veritable, no una vida efímera com la dels qui varen menjar el manà al desert. La iniciativa és del Pare que ens atrau a través de Jesucrist. La resposta humana és la fe. El fruit és la vida eterna. Tot això ho celebrem en l'Eucaristia.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

10 dilluns

—Sant Llorenç diaca i màrtir (†258)
2 Corintis 9,6-10 / Salm 111 /
Joan 12,24-26

11 dimarts

—Santa Clara d'Assís, (1193-1253)
—Santa Susanna, màrtir
Deuteronomi 31,1-8 / Deuteronomi
32,3-12 / Mateu 18,1-5.10.12-14

12 dimecres

—Santa Francesca de Chantal
Deuteronomi 34,1-12 / Salm 65 /
Mateu 18,15-20

13 dijous

—Sant Hipòlit, prevere, i sant Poncià,
papa, màrtirs (†235)
Josuè 3,7-10a.11.13-17 / Salm
113A / Mateu 18,21-19,1

14 divendres

—Sant Maximilià Maria Kolbe, prevere
i màrtir (1894-1941)
—Sant Eusebi, laic (s.IV)
Josuè 24,1-13 / Salm 135 /
Mateu 19,3-12

15 dissabte

—L'Assumpció de la Mare de Déu
—Sant Tarcisi, màrtir (†217)
Apocalipsi 11,19a;12,16a.10ab /
Salm 44 / 1 Corintis 15,20-26 /
Lluc 1,39-56

16 diumenge XX de durant l'any / Cicle B

—Sant Esteve d'Hongria, rei (975-1038)
—Sant Roc, laic (1295-1327)
Proverbis 9,1-6 / Salm 33 / Efesis
5,15-20 / Joan 6,51-58

Lliçons d'evangelització en els Fets dels Apòstols (I)

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'evangeli segons sant Lluc i el llibre dels Fets dels Apòstols són les dues parts d'una única obra. Mentre l'evangeli parla *de tot el que Jesús va fer i va ensenyar* (1,1), en la segona part es narra com es duu a acompliment el manament de Jesús i la seva promesa: *Vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a Samaria i fins a l'extrem de la terra* (1,8). La missió de l'Església té el seu fonament en Crist, no sols perquè és ell el qui l'envia, sinó sobretot perquè el seu contingut és la presència de Crist enmig dels homes de tots els llocs i tots els temps, amb el seu poder salvador i alliberador. El qui fa present la missió de l'Església i, al mateix temps, la presència actual de Crist és l'Esperit Sant.

El protagonista invisible de la missió en el llibre dels Fets dels Apòstols és l'Esperit Sant. El guiatge i l'impuls de l'Esperit Sant acompanyen l'Església en la seva missió al servei de la difusió de l'evangeli. A l'inici dels Fets dels Apòstols trobem el gran relat que dona inici a la sortida missionera: la vinguda de l'Esperit Sant, la diada de la Pentecosta (Ac 2). El canvi en el cor dels apòstols, llançant-se a la missió, és paradigmàtica. També, després

veiem com actua l'Esperit Sant, acompanyant i dirigint l'obra de l'evangelització, abocant-se més i més en el cor dels creients (4,31); portant el diaca Felip a l'eunuc etiòp (8,26); obrint el camí a la conversió dels pagans, amb Corneli i la seva família (cap. 10); en l'elecció de Pau i Bernabé per al primer viatge missioner (13,2); reconduint Pau i Timoteu perquè prediquessin a Macedònia (16,7); àdhuc amb una expressió forta de Pau: *Ara, encadenat per l'Esperit, me'n vaig a Jerusalem* (20,22).

L'Església portada per l'Esperit dona sempre fruits de conversió en el cor de les persones. La manca de fruits missioners ens ha de qüestionar sempre. No pas en el sentit de dir com n'està, de malament, el nostre món, sinó en el sentit de demanar més i més la llum de l'Esperit en la nostra aventura missionera i, al mateix temps, la docilitat a la veu de l'Esperit que ens porta a la missió que dona fruits. Els fruits evangelitzadors no són pas les «cireretes del pastís», una mena de «llepolia espiritual» rebuda després de grans treballs apostòlics, sinó que aquests són la glòria del Pare, com va dir Jesús als seus deixebles: *La glòria el meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit* (Jn 15,8).

